

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 18 0 P 007619 18 Rev 2
Sarajevo, 17.05.2021. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Mirjane Dević kao predsjednice vijeća, Gorana Nezirovića i Fatime Mrdović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice D. Lj. iz V., ulica ..., R. S., koju zastupaju punomoćnici Snežana Knežević i Sanja Zorić, advokati iz Novog Grada, protiv tuženih: 1. D.o.o. „Klostermeier majdan“ iz Bosanske Krupe, koga zastupa punomoćnik Hamdija Veladžić, advokat iz Bihaća i 2. Općine Bosanska Krupa, zastupane po Općinskom pravobranilaštvu, kao zastupniku po zakonu, radi predaje u posjed nekretnina, vrijednost spora 11.000,00 KM i naknade štete vrijednost spora 45.000,00 KM, te radi utvrđenja po protivtužbi tuženog D.o.o. „Klostermeier majdan“ iz Bosanske Krupe, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 P 007619 18 Gž 2 od 17.05.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.05.2021. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija protiv odluke o primarnom tužbenom zahtjevu se odbacuje.

Revizija protiv odluke o sekundarnom tužbenom zahtjevu se odbija.

Odbijaju se zahtjevi tužiteljice i tuženog D.o.o. „Klostermeier majdan“ za naknadu troškova nastalih u povodu revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj 18 0 P 007619 12 P 2 od 20.01.2017. godine odlučeno je:

“I 1. Odbija se primarni tužbeni zahtjev tužiteljice D. Lj. kojim traži da se obaveže tuženi „Klostermeier majdan“ d.o.o. iz Bosanske Krupe da joj oslobođeno od ljudi i stvari preda u posjed zemljište kč.br. 12/6-1 i 12/6-3 iz pl. br. 423 k.o. P. 1. upisano sa 1/1 na njeno ime, te da joj oba tuženika: d.o.o. „Klostermeier majdan“ iz Bosanske Krupe i Općina Bos. Krupa na tim nekretninama sagrađe porušeni objekat (kuću) veličine 8,50 x 9,00 m, odnosno da ozidaju prizemlje namijenjeno za ostavu i garažu, saliju prvu ploču, ozidaju sprat i saliju drugu ploču, sve u roku 15 dana i pod prijetnjom izvršenja.

2. Usvaja se se djelomično sekundarni tužbeni zahtjev tužiteljice D. Lj. i

a/ Nalaže se tuženiku «Klostermeier majdan» d.o.o. Bosanska Krupa da tužiteljici D. Lj. na ime tržišne vrijednosti zemljišta označenog kao kč.br. 12/6-1 i 12/6-3 iz Pl.br. 423 k.o. P. 1., isplati iznos od 12.912.- KM, u roku od 30 dana od dana od presuđenja i pod prijetnjom izvršenja, a

b/ Odbija preostali dio istog zahtjeva kojim tužiteljica D. Lj. tražila da se tuženom Općini Bosanska Krupa naloži isplata tržišne vrijednosti ista zemljišta, a tuženim d.o.o. „Klostermeier majdan“ iz Bosanske Krupe i Općini Bos. Krupa da tužiteljici isplate

preostali iznos od 32.088.- KM na ime tržišne vrijednosti porušenog objekta i štete, sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do namirenja, u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

II Odbacuje se protivtužba d.o.o „Klostermeir majdan „ Bosanska Krupa i zahtjev koji glasi:

„Utvrdjuje se da je je protivtužitelj D.o.o. Klostermeir majdan Bosanska Krupa vlasnik onih nekretnina koje je protivtužena D. Lj. u ovom predmetu označila predmet svoje tužbe, a koje topografske oznake zbog nesigurnosti upisa u javnim evidencijama će naknadno nakon saslušanja geodetskog vještaka biti određene, pa se tuženim D. Lj. i Općini Bosanska Krupa nalaže da priznaju prednju činjenicu i protivtužitelju nadoknade troškove parničnog postupka“.

III U vezu troškova strana spora srazmjerno uspjehu istih:

a/ Nalaže se tuženom „Klostermeier majdan“ d.o.o.da tužiteljici isplati iznos od 3.572.- na ime parničnih troškova ovog spora i to u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

b/ Odbija se zahtjev protivtužitelja „Klostermeir majdan „ d.o.o. Bosanska Krupa za naknadu troškova parničnog postupka a odnosi se na sastav protivtužbe iznosa 3.510.- KM u koji uračunat PDV.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 P 007619 18 Gž 2 od 17.05.2018. godine odlučeno je:

„ Žalba tužiteljice se odbija i prvostepena presuda, u odbijajućem dijelu tužbenog zahtjeva, potvrđuje.

Žalba tuženika d.o.o. „Klostermeier Majdan“ se uvažava, tako da se prvostepena presuda u usvajajućem dijelu tužbenog zahtjeva (stav I tačka 2. alineja a) izreke prvostepene presude), kao i u dijelu gdje je obavezan prvotuženik da tužiteljici na ime troškova postupka isplati iznos od 3.572,00 KM (stav III tačka a) izreke prvostepene presude), preinačava, na način da se zahtjev tužiteljice za isplatu iznosa od 12.912,00 KM na ime tržišne vrijednosti zemljišta označenog kao k.č. broj 12/6-1 i 12/6-3, upisane u PL broj 423 k.o. P. 1, kao i da joj prvotuženik nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.572,00 KM, odbija, a u dijelu gdje je odbačena protivtužba prvotuženika d.o.o. „Klostermeier Majdan“ (stav II izreke prvostepene presude) i odbijen zahtjev ovog tuženika za naknadu mu troškova parničnog postupka (stav III tačka b) izreke prvostepene presude), ukida i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovan postupak.

Zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava žalbe po punomoćniku u iznosu od 1.080,00 KM i zahtjev prvotuženika za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.579,50 KM se odbijaju.

O zahtjevu prvotuženika za naknadu troškova sastava žalbe po punomoćniku u iznosu od 1.579,50 KM, odlučiti će prvostepeni sud svojom konačnom odlukom.“

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavila tužiteljica i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači tako da se tužbeni zahtjev usvoji u cijelosti, uz obavezivanje tuženih na naknadu troškova cjelokupnog postupka.

U podnesenom odgovoru na reviziju tuženi D.o.o. „Klostermeier majdan“ iz Bosanske Krupe (u daljem tekstu: prvotuženi) je osporio osnovanost revizijskih prigovora i predložio da se revizija odbije kao neosnovana, uz obavezivanje tužiteljice na naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

Općina Bosanska Krupa (u daljem tekstu: drugotužena) nije podnijela odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), odlučeno je:

Revizija protiv odluke o primarnom tužbenom zahtjevu je nedopuštena, dok je revizija protiv odluke o sekundarnom tužbenom zahtjevu neosnovana.

Prema odredbi člana 237. stav 2. ZPP revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravomoćne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

Odredbom člana 321. stav 2. ZPP propisano je da, kad se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčani iznos, mjerodavna je vrijednost spora koju je tužilac u tužbi naznačio.

U ovoj pravnoj stvari tužiteljica je u tužbi od 23.07.2003. godine postavila tužbeni zahtjev kojim je tražila da joj prvotuženi preda u posjed, oslobođeno od ljudi i stvari, zemljište označeno kao k.č. br. 12/6-1 i 12/6-2 k.o. P., te da joj oba tužena na tim nekretninama sagrađe porušeni objekat veličine 8,50 x 9,00 m, odnosno ozidaju prizemlje namijenjeno za ostavu i garažu, saliju prvu ploču, ozidaju sprat i saliju drugu ploču. U tužbi je vrijednost spora naznačila na iznos od 11.000,00 KM, potvrđujući tu vrijednost spora i na ročištu od 25.10.2007. godine.

Na ročištu od 08.05.2012. godine tužiteljica je postavila i eventualno kumulirani (sekundarni) tužbeni zahtjev kojim je tražila da joj tuženi na ime prometne vrijednosti zemljišta, vrijednosti porušenog objekta i izgubljene koriste isplate iznos od 200.000,00 KM, da bi ga na ročištu od 24.11.2017. godine smanjila na iznos od 45.000,00 KM.

U slučaju eventualne kumulacije tužbenih zahtjeva, propisane odredbom člana 55. stav 4. ZPP, za dopuštenost revizije mjerodavna je vrijednost svakog pojedinog zahtjeva. Vrijednost predmeta spora tih zahtjeva se ne zbraja u smislu odredbe člana 318. stav 1. ZPP, jer kod procesnog instituta eventualne kumulacije tužbenih zahtjeva tužitelj ne traži da se prihvate oba postavljena zahtjeva. Svaki od tih zahtjeva je poseban zahtjev, koji se međusobno isključuju (tek odbijanje primarnog zahtjeva omogućava eventualno usvajanje sekundarnog zahtjeva), pa se vrijednost spora određuje prema svakom od navedenih zahtjeva.

Stoga u konkretnom slučaju vrijednost spora primarnog, nenovčanog, zahtjeva iznosi 11.000,00 KM, dok vrijednost spora sekundarnog tužbenog zahtjeva iznosi 44.000,00 KM.

Slijedom navedenog, prema vrijednosnom kriteriju iz člana 237. stav 2. u vezi sa odredbom člana 321. stav 2. ZPP, revizija tužiteljice protiv odluke o primarnom tužbenom zahtjevu nije dopuštena.

¹ „Službene novine F BiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

U konkretnom slučaju tužiteljica reviziju nije podnijela pozivom na odredbu člana 237. stav 3.do 5. ZPP, niti bi se iz sadržaja revizije mogao izvesti takav zaključak, budući da revizija ne sadrži određeno naznačenje pravnog pitanja niti izlaganje razloga zbog kojih se smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Osnovom izloženog, primjenom odredbe člana 247. stav 2. ZPP, valjalo je reviziju protiv odluke o primarnom tužbenom zahtjevu odbaciti kao nedopuštenu.

Predmet spora, u pogledu sekundarnog tužbenog zahtjeva, je zahtjev tužiteljice, kao vlasnice parcela k.č. br. 12/6-1 i 12/6-2 k.o. P., za naknadu prometne vrijednosti navedenih parcela, novčanu naknadu materijalne štete zbog rušenja objekta sagrađenog na navedenim parcelama te naknadu izmakle koristi zbog nemogućnosti korištenja navedenih parcela.

Radi se o pravnim učincima građenja na tuđem zemljištu izvršenom za vrijeme važenja Zakona o vlasničko-pravnim odnosima² (u odnosu na prvotuženog), odnosno o zahtjevu za naknadu štete po osnovu odgovornosti pravnog lica za štetu koju prouzrokuje njegov organ iz člana 172. ZOO (u odnosu na drugotuženu). Odštetnu odgovornost drugotužene tužiteljica zasniva na tvrdnjama da je drugotužena bila dužna vratiti joj u posjed predmetne nekretnine po prestanku njene uprave nad tim nekretninama, kao i da je drugotužena izdala prvotuženom građevinsku dokumentaciju za izgradnju objekta, bez identifikacije nekretnina na kojima je objekat izgrađen.

Iz činjeničnih utvrđenja nižestepenih sudova, u bitnom, proizilazi da je predmetne nekretnine, vlasništvo tužiteljice, drugotužena proglasila privremeno napuštenim i stavila ih pod svoju upravu; da je drugotužena u toku 2001. godine donijela rješenje o prestanku privremene uprave i vraćanja tih nekretnina tužiteljici; da je na predmetnim nekretninama prvotuženi izgradio poslovne zgrade, čija izgradnja je završena do kraja 2003. godine; da je prvotuženi građenje izvršio na osnovu građevinske dozvole izdate od strane drugotužene 06.06.2002. godine, da su građevinski objekti prvotuženog u pretežnom dijelu izgrađeni na nekretninama u vlasništvu prvotuženog, a djelimično i na predmetnim nekretninama tužiteljice, pri čemu preostali dio nekretnina tužiteljice sada predstavlja prilazni put i ekonomsko dvorište prvotuženog; da je na predmetnim nekretninama tužiteljica posjedovala i nedovršeni stambeni objekat, koji je tokom rata oštećen.

Prvostepeni sud je primarni tužbeni zahtjev odbio primjenom odredbe člana 28. stav 2. Zakona o vlasničko-pravnim odnosima, kojom je propisano da sud može odlučiti da se izgrađeni građevinski objekat ne poruši, ako njegovo rušenje, s obzirom na okolnosti slučaja (vrijednost objekta, ponašanje vlasnika zemljišta i graditelja u toku gradnje i sl.) ne bi bilo opravdano.

Zahtjev za isplatu naknade prometne vrijednosti zemljišta prvostepeni sud je, u odnosu na prvotuženog, usvojio primjenom odredbe člana 28. stav 5. Zakona o vlasničko-pravnim odnosima, u visinu utvrđenoj od strane mjerodavnog vještaka.

Zahtjeve za naknadu štete zbog porušenog objekta tužiteljice i izmakle koristi prvostepeni sud je, u odnosu na prvotuženog, odbio primjenom pravila o teretu dokazivanja iz člana 126. ZPP, zaključivši:

² "Službene novine F BiH" broj: 18/98

- da tužiteljica tokom postupka nije dokazala da je prvotuženi izvršio štetnu radnju, odnosno srušio njen objekat;
 - da tužiteljica tokom postupka nije uopšte izvela dokaze na okolnost načina korištenja predmetnog zemljišta prije nego što ga je napustila, odnosno na koji način i u kojoj visini je ostvarivala prihode njegovim korištenjem.
- Prvostepeni sud je, u odnosu na drugotuženu, odbio zahtjeve za naknadu štete ocijenivši osnovanim njen prigovor zastarjelosti tih zahtjeva.

Drugostepeni sud je prihvatio kao pravilne i potpune pravne zaključke prvostepenog suda, izuzev u pogledu djelimičnog usvajanja zahtjeva u odnosu na prvotuženog, ocjenjujući da je zahtjev za isplatu naknade prometne vrijednosti zemljišta obuhvaćen zastarom. Neprihvatljiv je revizijski prigovor da je pobijana presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članovima 8. i 191. stav 4. ZPP.

Odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva za naknadu štete, u odnosu na prvotuženog, nižestepeni sudovi su, između ostalog, zasnovali i na primjeni pravila o teretu dokazivanja iz člana 126. ZPP. Da bi mogao meritorno odlučiti, sud mora biti siguran u postojanje ili nepostojanje odlučnih činjenica, pri čemu tužitelj treba dokazivati činjenice koje predstavljaju stvarnu osnovu njegove tužbe. Suprotno prigovoru revidentice, drugostepeni sud je pravilno zaključio da u konkretnom slučaju prvostepeni sud, na osnovu ocjene izvedenih dokaza u skladu sa članom 8. ZPP, nije mogao sa sigurnošću utvrditi postojanje štetne radnje prvotuženog (rušenja objekta tužiteljice), odnosno postojanje štete u vidu izmakle koristi i njenu visinu. Stoga su o postojanju tih činjenica nižestepeni sudovi pravilno izveli zaključak primjenom pravila o teretu dokazivanja, uzimajući za nedokazane one tvrdnje za čiju istinitost tužiteljica, koja se na te činjenice pozivala u svojoj tužbi, nije predložila sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava. Suprotno revizijskom prigovoru, drugostepena presuda sadrži dovoljno jasne razloge o odlučnim činjenicama koje su sudu poslužile kao stvarni i pravni osnov za donošenje odluke.

Kako obrazloženje drugostepene presude nije nerazumljivo niti protivrječno te po svom sadržaju odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbama člana 191. stav 4. ZPP, to ne stoji prigovor da je pobijana presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Prema odredbi člana 28. stav 1. Zakona o vlasničko-pravnim odnosima ako je graditelj znao da gradi na tuđem zemljištu ili ako to nije znao, a vlasnik se odmah usprotivio gradnji, vlasnik zemljišta može zahtijevati da mu pripadne pravo vlasništva na građevinski objekat ili da graditelj poruši građevinski objekat i vrati zemljište u prvobitno stanje ili da mu graditelj isplatu prometnu vrijednost zemljišta. Prema odredbi stava 5. istog člana, pravo izbora iz stava 1. ovog člana vlasnik zemljišta može ostvariti u roku od 3 godine od dana završetka izgradnje građevinskog objekta, a po proteku tog roka može zahtijevati isplatu prometne vrijednosti zemljišta.

Početak toka zastarijevanja propisan je odredbom člana 361. ZOO, prema kojoj zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obaveze. Odredbom člana 28. stav 5. Zakon o vlasničko-pravnim

odnosima propisan je prekluzivni rok od 3 godine u kojem vlasnik zemljišta ima pravo izbora iz stava 1. ovog zakonskog člana. Protekom roka od 3 godine vlasnik zemljišta gubi pravo izbora i tada, jer je graditelj postao vlasnik izgrađenog zemljišta i zemljišta ispod tog objekta, ima pravo zahtijevati samo isplatu prometne vrijednosti zemljišta. Taj zahtjev vlasnika zemljišta zastarijeva u daljem općem petogodišnjem roku zastarjelosti iz člana 371. ZOO.

Prema činjeničnim utvrđenjima nižestepenih sudova, za koja je ovaj revizijski sud vezan u skladu sa odredbom člana 240. stav 2. ZPP prvotuženi je završio izgradnju svojih građevinskih objekata do kraja 2003. godine, pa kako je eventualni-sekundarni tužbeni zahtjev postavljen 08.05.2012. godine, to je do dana postavljanja zahtjeva protekao rok od osam godina (prekluzivni rok od tri godine za pravo izbora vlasnika zemljišta i daljnji zastarni rok od pet godina), pa je zbog zastare potraživanja pravilnom primjenom materijalnog prava navedeni dio sekundarnog tužbenog zahtjeva odbijen.

Pravno je neutemeljen revizijski prigovor da se u konkretnom slučaju trebao primijeniti desetogodišnji rok zastarjelosti, računajući od dana završetka izgradnje objekta.

Navedeni rok propisan je odredbom člana 27. stav 2. Zakona o vlasničko-pravnim odnosima, koji reguliše situaciju građenja na tuđem zemljištu u kojoj je graditelj savjestan, a vlasnik zemljišta nesavjestan, što nije slučaj u predmetnoj pravnoj stvari. U svakom slučaju revident gubi iz vida da odredba člana 27. stav 2. Zakona o vlasničko-pravnim odnosima, pored objektivnog desetogodišnjeg roka, propisuje i trogodišnji subjektivni rok zastarjelosti, koji teče od dana saznanja za završenu izgradnju. Stoga bi i uz primjenu navedenog subjektivnog roka zastarjelosti valjalo zaključiti da je zahtjev zastario, jer je nesporno utvrđeno da je tužiteljica saznanje o završetku izgradnje imala znatno prije 08.05.2009. godine (tužbeni zahtjev postavljen 08.05.2012. godine), budući da je uviđaj na licu mjesta proveden 10.05.2006. godine, kada je tužiteljica, u najpovoljnijoj interpretaciji za nju, sa sigurnošću imala saznanje o završenoj izgradnji.

Prema odredbi člana 28. stav 3. Zakona o vlasničko-pravnim odnosima vlasnik zemljišta, pored prava izbora navedenih u članu 1. ovog člana, ima pravo i na naknadu štete.

Ne mogu se prihvatiti osnovanim revizijski stavovi da je tužiteljica pretrpjela štetu u vidu izmakle koristi samom činjenicom što nije mogla stupiti u posjed svojih zemljišnih parcela po prestanku uprave drugotužene nad istim, te da su se u konkretnom slučaju stekli uslovi da se o visini ovog vida štete odluči primjenom odredbi člana 127. ZPP.

Odredbom člana 189. stav 1. ZOO propisano je da oštećenik ima pravo na naknadu obične štete i izmakle koristi, dok je stavom 3. istog člana propisano da se pri ocjeni visine izmakle koristi uzima u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom toku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije ostvarenje je spriječeno štetnikovom radnom ili propuštanjem.

Dakle, osnovni kriterij za određivanje naknade štete je stvarna šteta koja nastaje oštećenoj osobi, odnosno stvarni dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom toku stvari ili posebnim okolnostima. Apstraktna ili teoretska mogućnost da oštećeni ostvari dobitak nije osnov za naknadu štete sa stanovišta odredbe člana 189. stav 3. ZOO.

Suprotno revizijskom prigovoru, do primjene odredbe člana 127. ZPP dolazi samo u situaciji kada sud utvrdi da stranci pripada pravo na naknadu štete, ali da se njena kvantifikacija ne može utvrditi ili bi se mogla utvrditi samo sa nesrazmjernim teškoćama.

U konkretnoj parnici tužiteljica prije svega nije dokazala osnov svog zahtjeva, odnosno da joj pripada pravo na naknadu štete sa naslova izgubljene koristi, kao preduslov da sud eventualno kvantificira štetu po svojoj ocjeni (u konkretnom slučaju visina štete, pod uslovom dokazanosti osnova zahtjeva, mogla se utvrditi adekvatnim vještačenjem).

Neovisno o navedenom, u najpovoljnijoj interpretaciji za tužiteljicu, koja u svojoj reviziji navodi da je saznanje o šteti i učiniocima imala u oktobru 2003. godine, računajući i od tog roka pa do 08.05.2012. godine, kao dana postavljanja sekundarnog zahtjeva, protekao je i trogodišnji subjektivni, i petogodišnji objektivni rok zastarjelosti zahtjeva za naknadu štete iz člana 376. stav 1. i 2. ZOO.

Pravilno je drugostepeni sud zaključio da je zahtjev za naknadu štete zbog rušenja objekta tužiteljice zastario u odnosu prema oba tužena, bilo da se početak roka zastarjelosti računa od 04.10.1999. godine, kako to poprma drugostepeni sud, ili od kraja 2003. godine, budući da su u oba slučaja do 08.05.2012. godine protekli rokovi zastarjelosti propisani odredbom člana 376. stav 1. i 2. ZOO, pa je zahtjev pravilno odbijen u skladu sa odredbom člana 360. stav 1. ZOO.

Kako nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom odredbe člana 248. ZPP reviziju protiv odluke o sekundarnom tužbenom zahtjevu odbiti kao neosnovanu.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 286. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužiteljica za naknadu troškova sastava revizije, dok je primjenom odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa stavom 387. stav 1. ZPP odbijen zahtjev prvotuzenog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

Predsjednica vijeća
Mirjana Dević, s.r.